

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRAFTA, ALEXANDRU

Crearea lumii și perenitatea ei / Alexandru Drafta.

București: Editura Vivaldi, 2020

ISBN 978-973-150-152-9

821.135.1

CREAREA LUMII ȘI PERENITATEA EI

Autor: Alexandru Drafta

Copyright © Alexandru Drafta 2020

Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă
(scanarea, transpunerea în format electronic sau audio,
punerea la dispoziția publică prin internet sau alte rețele) în scop
comercial sau gratuit fără acceptul prealabil al Editurii VIVALDI,
deținătoarea copyrightului, reprezintă încălcarea legislației în
vigoare și se pedepsește conform reglementărilor actuale.

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii VIVALDI.

Adresa editurii:

Str. Polonă nr.92, bl.17 A+B,
sc. A, ap.1, sector 1, București

Tel/fax :021.210.88.97

e-mail: contact@edituravivaldi.ro

www.edituravivaldi.ro

Alexandru Drafta

CREAREA LUMII ȘI PERENITATEA EI

Editura VIVALDI

Cuprins

Cuvânt înainte.....	9
Prefață.....	13
Despre lume.....	17
Despre existență.....	19
Descrierea lumii materiale.....	21
- Microcosmosul	21
- Macrocosmosul	29
Despre apariția vieții.....	35
- Teoria evoluționistă.....	35
- Teoria creaționistă.....	39
Crearea omului.....	43
Crearea lumii invizibile.....	51
- Împărăția lui Dumnezeu.....	55
- Infernul sau Iadul.....	58

Modul în care Dumnezeu a creat lumea.....	61
- Undele electrice cerebrale....	61
- Puterea gândului.....	63
- Telepatia.....	67
- Telekinezia.....	69
- Clarviziunea și profeția.....	71
- Energia cuvântului.....	73
- Hipnoza.....	75
- Energia solară și lumina.....	78
Timpul creației: milioane de ani sau 6 zile?.....	81
Evoluția creației.....	85
Perenitatea creației.....	97
- Instinctul de supraviețuire.....	99
- Despre milă și compasiune..	103
- Echilibrul dintre dorința de supraviețuire și moralitate.....	108
- Perenitatea creației continuă În lumea de apoi.....	115
Considerații finale.....	119
Epilog.....	127

Despre lume

Noțiunea „lume” este complexă și se referă atât la realitatea obiectivă, cea reală, cât și la cea subiectivă, adică la cea imaginară.

Obiectivitatea desemnează calitatea de a prezenta adevărul în afara interpretărilor, părerilor, preferințelor sau sentimentelor unui anumit individ. Realitatea obiectivă sau autonomă tratează existența independent de subiect, nu ține cont de corpul său fizic și nici de procesele sale psihice.

Conform abordării idealiste a lumii, singura lume admisă și perceptibilă este cea la care individul are acces, adică lumea subiectivă, cea care se află în conștiința sa. Privind astfel noțiunea de lume, în lumea reală se încadrează:

– Universul (termen preferat de astronomi) sau Cosmosul (termen preferat de filosofi), adică totalitatea celor existente în realitate;

– Aștrii vizibili care formează un sistem organizat: sistem solar, sistem planetar;

– Globul pământesc cu întreaga lui viață vegetală și animală; Umanitatea, adică întreaga omenire, încadrată în mediul social.

Lumea imaginară, invizibilă, este prezentă în concepțiile religioase și în basme și cuprinde:

– Raiul sau lumea îngerilor buni, o lume a luminii, a iubirii și a inteligenței divine supreme universale;

– Infernul, iadul sau lumea îngerilor răi, o lume a întunericii și a veșnicei suferințe;

– Lumea de apoi, cea de dincolo de moarte, în care sufletele celor adormiți așteaptă până la judecata universală finală, un rai sau un iad „temporare”;

– Celălalt tărâm descris în basme, o regiune imaginară de dincolo de pământ.

Despre existență

Existența este o categorie filosofică care se referă la materie, la natură, la tot ce există independent de conștiință, de gândire și constă în faptul de a exista, de a fi real și trăsăturile ei generale sunt studiate de o ramură a filosofiei denumită ontologie. Conform legilor naturii, orice obiect are o esență, compusă din ansamblul proprietăților sale și o existență, adică o prezență efectivă în lume.

Știința, bazată pe argumentul naturalist referitor la trăsăturile specifice realității, încearcă să explice fundamentul existenței prin intermediul concepției filosofice a materialismului, care consideră că materia este factorul prim al existenței, iar conștiința un factor derivat. O ramură a acestei doctrine, materialismul dialectic, în scopul descoperirii adevărului, studiază raportul dintre materie și conștiință, legile generale ale mișcării și dezvoltării naturii precum și argumentele care o pot contrazice.

Această concepție despre lume și viață consideră că pentru a exista, orice obiect are mai întâi o esență și abia apoi o existență și că astfel esența precede existența. Bazat pe filosofia lui Hegel, a lui Marx, dar și a lui

Kierkegaard, în secolul XIX apare și se dezvoltă existențialismul, curent filosofic care susține că la om și numai la om, existența precede esența și că omul mai întâi este și apoi el este într-un fel sau altul. Omul și-ar crea propria esență trăind în lume, suferind și luptând să se definească, devenirea lui rămânând totdeauna deschisă.

Dacă toate lucrurile au mai întâi o esență și abia apoi o existență, ne putem întreba: cum oare a apărut esența, noțiune abstractă alcătuită din calități specifice fiecărui lucru în parte? Pare logic să credem că esența respectivă n-a apărut dintr-o întâmplare sau dintr-o coincidență, ci că ea a fost gândită mai întâi de un Creator a cărui minte este atotștiutoare și atotînțeleaptă și că prin puterea Sa nemărginită a fost apoi transpusă în realitate.

Cei care susțin că spiritul domină materia, cred că existența ar proveni dintr-o imensă energie, dintr-o putere infinită, pe care o deține Cel fără de început, adică Dumnezeu, Tatăl nostru al tuturor.

Descrierea lumii materiale și crearea ei

În filosofia materialistă materia este concepută ca o substanță din care sunt făcute diversele obiecte, substanță care reprezintă realitatea obiectivă, independentă de conștiință și care este reflectată de aceasta. Materiei i se pot descrie un microcosmos, alcătuit din masă și energie și un macrocosmos, reprezentat de actualul nostru Univers.

Microcosmosul

Masa este acea mărime macroscopică măsurabilă care determină cantitatea de substanță conținută într-un corp sau într-o particulă și care dă măsura inerției și a gravitației acestora. Structura din care este constituită materia este formată din atomii elementelor chimice înscrise în tabelul lui Mendeleev, atomi care conțin electroni, protoni și neutroni. Ultimele două dintre aceste particule subatomice sunt situate în nucleul atomului, iar electronii gravitează pe orbite în jurul acestuia. Protonii și neutronii sunt constituiți din particule și mai mici, denumite quarcuri, astfel că ei sunt particule compozite, iar electronii și quarcurile sunt particule elementare. Deoarece atomii au învelișuri incomplete, în

stare liberă ei nu sunt stabili și au tendința de a se asocia între ei. Capacitatea de combinare a unui atom cu alți atomi pentru a realiza o configurație stabilă se numește valență și depinde de numărul electronilor de pe orbita lui exterioară. Legătura dintre atomi poate fi electrovalentă (pentru metalele care ionizează și au sarcini puternic electropozitive) sau covalentă (pentru elementele nemetalice puternic electronegative). Electrovalența se realizează între ioni cu sarcini electrice de semn contrar pe baza forțelor electrostatice de atracție dintre aceștia, iar covalența se produce prin punerea în comun a unei perechi de electroni care provin din doi atomi electronegativi (cu tendință de formare a unui octet asemănător celui al gazelor nobile), rezultatul ei fiind formarea moleculelor.

În prezent se consideră că materia se poate prezenta nu numai sub formă de substanță sau masă, ci și sub formă de câmp sau energie. Teoria relativității, lansată de Albert Einstein la începutul secolului trecut, se referă la relația dintre masă și energie și consideră că echivalența masei și a energiei se poate exprima în ecuația $E = m \cdot c^2$, în care E este energia, m este masa, iar c^2 este pătratul vitezei luminii în vid, adică 300.000 km./secundă.

Conform acestei teorii, care ar putea explica originea și evoluția Universului, toate energiile care se mișcă împreună cu un obiect se adună la masa totală a corpului obiectului și măsoară rezistența acestuia la deviere din traseul inițial. Fiind o teorie geometrică, teoria relativității generale ia în considerare și câmpul gravitațional în care prezența de masă și de energie conduce la „curbura spațiului” influențând traiectoria luminii și a obiectelor. Atunci când câmpul gravitațional este intens, se pare că nu numai spațiul se curbează, ci și timpul se mărește astfel că pe litoral, unde

gravitația este mai mare, timpul curge mai încet decât în vârful de munte. În geometria riemanniană, care se aplică pe suprafața sferei, se afirmă că gravitația este o consecință a curbării spațiului și timpului în prezența masei și a energiei, iar în anul 2016 s-a anunțat detectarea directă a undelor gravitaționale.

Fizica cuantică descrie particulele subatomice ale materiei și relația dintre masă și energie.

Despre quarcuri se știe că sunt de 6 tipuri sau arome și că nu pot exista independent în natură, astfel că un quarc se combină întotdeauna cu unul sau două alte quarcuri. Un proton este format dintr-un *quarc up* și un *quarc down* și are o sarcină electrică + 1, iar un neutron conține un *quarc up* și două *quarcuri down* având sarcina electrică egală cu zero.

Electronii fac parte din grupul particulelor elementare numite leptoni. Ca și în cazul quarcurilor, există 6 arome ale leptonilor care pot fi grupate în 3 generații, dar numai cei mai ușori sunt stabili și se află în structura atomilor. Quarcurile și leptonii formează împreună grupul de particule cunoscute sub numele de fermioni, particule care au masă și intră în componența materiei.

Antimateria diferă de materie prin sarcina electrică opusă. Antiquarcurile și antileptonii sunt antiparticule cu sarcină electrică opusă particulelor lor omoloage astfel că ele se anihilează reciproc. Există și antiprotoni și antineutroni, mezoni și pioni, dar toate aceste particule sunt anihilate rapid atunci când intră în contact cu omologii lor integrați în materie.

Materia obișnuită din Univers, prin particulele elementare și compozite pe care le conține, reprezintă doar aproximativ 5% din materia existentă în el, restul fiind o materie întunecată a cărei compoziție este încă necunoscută. Masa întunecată